

Nr 49.

Av herr **Sandstedt**, om skrivelse till Kungl. Maj:t om
ändringar i kungörelsen angående skatt för hundar.

Det har visat sig medföra åtskilliga svårigheter att med nuvarande bestämmelse i hundskatteförordningen på ett tillfredsställande sätt kunna indriva hundskatten inom landskommun. Detta med hänsyn därtill att innehavare av hund i allmänhet icke betala skatten, då anmälan göres. Följden härav blir den, att en stor del personer, som innehar hundar, sedermera undandrar sig betalningen, särskilt sådana som icke äga några utmätningsbara tillgångar, och då de på grund av sin gjorda anmälan icke behöva riskera något åtal med åtföljande böter och dubbel skatt, så bortfalla de tvingande skäl som detta annars utgör för den betalningsskyldige. Särskilt framträda dessa missförhållanden i lappmarkssocknarna, där avståndet mellan byarna är så ofantligt stort, så att indrivningen av skatten även därigenom betydligt försvåras. En annan olägenhet i detta avseende är, att det uppstår missnöje bland dem, som ordentligt fullgöra sin skyldighet i detta fall, då de se, att andra lyckas komma från betalningen. Dessa missförhållanden skulle säkerligen i stort sett kunna förebyggas med en förändring i hundskatteförordningens § 3 på det sätt, att i denna paragraf införes samma ansvarspåföljd för uraktlåtenhet att betala skatt som för anmälan om hund. Det har nämligen visat sig, att medvetandet om obehaget att ställas under åtal varit ett verksamt medel att förmå vederbörande att fullgöra sin skyldighet i detta avseende. Men för att få bestämmelserna så effektiva som möjligt, vore det skäl, att även minimibeloppet av böterna något höjdes, ty det har nämligen visat sig, att en person, som blivit ådömd en fem kronors böter för uraktlåtenhet att anmäla hund till beskattning, betalt denna, men vägrat att betala skatten, som varit

tio kronor. Och då utmättningsbara tillgångar saknats, har kommun gått miste om densamma. Nu kan man visserligen invända, att om en person är så fattig, att han inte har tillgång att betala sin skatt, så borde han befrias därifrån. Men då en hund för de allra flesta personer icke är något nödvändighetsdjur, så synes det mig icke böra tagas någon särskild hänsyn härtill, ty den, som inte har råd att betala skatten, torde näppeligen hava råd att föda någon hund. Dessutom torde det i många fall inte vara bristande tillgång som gör det omöjligt att betala, utan fastmer ovilja härtill, och då man har placerat sin tillgång så, att den fredas för utmätning, så anser man sig gott kunna låta bli. Såsom belysande för hur otillfredsställande hundskatteinbetalningen sker skall jag anföra ett exempel från Gällivara kommun, där för år 1912 funnos 627 personer, som innehade hundar; utav dessa ha icke mer än 199 ordentligt fullgjort skattebetalningen, återstående 428 ha uraktlåtitt att fullgöra sin skyldighet. Större delen av dessa hava dock i vederbörlig ordning gjort anmälan om att de innehade hund, vadan de icke kunna åtalas för sin försummade skattebetalning.

På grund av vad jag sålunda anfört får jag vördsamt anhålla,

att Riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om sådan ändring i Kungl. Maj:ts nådiga kungörelse av den 1 juni 1877 angående skatt för hundar, att skatt skall erläggas samtidigt med anmälan om hund, samt att samma ansvarspåföljd blir gällande för försummad betalning som för försummad anmälan, och att minsta bötesbeloppet höjes till tio kronor.

Stockholm den 22 januari 1913.

K. L. Sandstedt.